

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1974-1975

20 JUNI 1975

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

waarbij de Cultuurraad voor de Franse cultuurgemeenschap gemachtigd wordt bepaalde amendementen op het ontwerp van begroting van culturele zaken (sector Volksgezondheid en Gezin en sector Landbouw) aan te nemen.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE (1)

UITGEBRACHT DOOR DE HEER BEAUTHIER.

DAMES EN HEREN,

Nadat uw commissie op 19 juni 1975 het door de heren Desmarets en Talbot ondertekende voorstel van resolutie (Stuk n° 615/1) reeds uitvoerig had besproken — met name de talrijke vraagstukken die naar aanleiding van het voorstel rezen in verband met de procedure en de grond van de zaak — werd er een voorstel van resolutie aanhangig bij gemaakt, dat dezelfde dag door de Senaat was aangenomen, waarvan de eigenlijke tekst dezelfde was als die van het voorstel van de heren Desmarets en Talbot, doch waarvan de motivering heel anders luidde.

* * *

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer L. Remacle.

A. — Leden : de heren Bourgeois, De Kerpel, Grafé, Martens, Léon Remacle, Mevr. Ryckmans-Corin, de heren Suykerbuyk, Uyttendaele. — de heren Baudson, Bob Cools, Degroeve, Ghysbrecht, Laridon, Mathys, Mevr. Pétry echtg. Scheys. — de heren Albert Claes, Kempinaire, Mundeleer, Verberckmoes. — de heren Havelange, Rouelle. — de heren Baert, Belmans.

B. — Plaatsvervangers : de heren Beauthier, Lernoux, Mcj. Steyaert, de heer Verhaegen. — Mevr. Adriaensens echtg. Huybrechts, de heren Dejardin, Glinne, Nyffels. — de heren Jeunehomme, Kickx. — de heer Bila. — de heer Raskin.

Zie :

617 (1974-1975) :

— N° 1 : Voorstel van resolutie overgezonden door de Senaat.

Chambre des Représentants

SESSION 1974-1975

20 JUIN 1975

PROPOSITION DE RESOLUTION

par laquelle le Conseil culturel pour la communauté culturelle française est autorisé à voter certains amendements au projet de budget des Affaires culturelles (secteurs Santé publique et Famille et Agriculture).

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE (1)

PAR M. BEAUTHIER.

MESDAMES, MESSIEURS,

Après avoir longuement examiné le 19 juin 1975 la proposition de résolution signée par MM. Desmarets et Talbot (Doc. n° 615/1), notamment en ce qui concerne les nombreuses questions de procédure et de fond que cette proposition soulevait, votre commission a été saisie d'une proposition de résolution adoptée le même jour par le Sénat, dont le dispositif est identique à celui de la proposition de MM. Desmarets et Talbot, mais dont les attendus sont complètement différents.

* * *

(1) Composition de la Commission :

Président : M. L. Remacle.

A. — Membres : MM. Bourgeois, De Kerpel, Grafé, Martens, Léon Remacle, Mme Ryckmans-Corin, MM. Suykerbuyk, Uyttendaele. — MM. Baudson, Bob Cools, Degroeve, Ghysbrecht, Laridon, Mathys, Mme Pétry épouse Scheys. — MM. Albert Claes, Kempinaire, Mundeleer, Verberckmoes. — MM. Havelange, Rouelle. — MM. Baert, Belmans.

B. — Suppléants : MM. Beauthier, Lernoux, Mlle Steyaert, M. Verhaegen. — Mme Adriaensens épouse Huybrechts, MM. Dejardin, Glinne, Nyffels. — MM. Jeunehomme, Kickx. — M. Bila. — M. Raskin.

Voir :

617 (1974-1975) :

— N° 1 : Proposition de résolution transmise par le Sénat.

Een lid vestigt de aandacht op de ongeordende manier waarop te werk wordt gegaan. Hij vraagt dat, wanneer in de toekomst artikel 11 van de wet van 3 juli 1971 tot indeling van de leden van de Wetgevende Kamers in taalgroepen en houdende diverse bepalingen betreffende de cultuurraden voor de Nederlandse cultuurgemeenschap en voor de Franse cultuurgemeenschap, wordt toegepast, duidelijk zou worden gezegd welke Kamer zich dient uit te spreken.

De Minister voor de Hervorming der Instellingen (Nederlandse sector) erkent dat met die resolutie een nieuwigheid wordt ingevoerd. Terzake bestaat noch in de Kamer noch in de Senaat een reglement. De commissies voor het reglement zouden terzake een beslissing moeten nemen.

Een lid merkt op dat de resolutie van de Senaat één voordeel heeft : zij is duidelijk.

Er wordt geen gewag meer in gemaakt van de bevoegdheid van de Raad van State; anderzijds brengt zij geen antwoord op de gestelde vragen, met name wat betreft het toerisme.

Hij blijft dan ook bij zijn beslissing van gisteren en zal de resolutie niet goedkeuren.

Een ander lid valt de vorige spreker bij. Hij constateert dat de eigenlijke tekst van beide resoluties weliswaar dezelfde is, doch dat de motiveringen verschillend zijn; hij vraagt zich af of het werk dat de bij de Kamer ingediende tekst heeft meegebracht wel enig nut heeft gehad.

Indien de Kamercommissie bepaalde wijzigingen mocht aanbrengen, zal het voorstel dan terug naar de Senaat verzonden worden ?

De noodzaak om de bespreking al dan niet verder te zetten zal afhangen van het antwoord van de Regering.

De Minister voor Hervorming der Instellingen (Nederlandse sector) wijst erop dat de Senaat zich niet heeft willen uitspreken over het probleem van de bevoegdheid van de Raad van State.

De Minister voor Hervorming der Instellingen (Franse sector) verklaart dat de verslaggever, senator Hambye, hem heeft medegedeeld dat de Senaat de motivering, en het beschikkend gedeelte als één onafscheidbaar geheel heeft beschouwd.

De Minister voor Hervorming der Instellingen (Nederlandse sector) merkt op dat alleen een beslissing van de Kamer voorrang kan hebben op het advies van de Raad van State en de Cultuurraad in staat kan stellen de bestreden bepaling aan te nemen.

Een lid vraagt welke procedure in de Kamer zal worden gevolgd en welke resolutie haar zal worden voorgelegd.

De voorzitter stelt voor deze moeilijkheid te laten beslechten door de Kamer zelf, aangezien beide voorstellen zullen worden ingediend bij deze wetgevende vergadering.

Een lid is het eens met deze formule. Indien de keuze valt op één van beide teksten, die dan in openbare vergadering goedgekeurd zou worden, dan vervalt de andere tekst.

Een lid wijst erop dat de Eerste Minister daags voordien een politieke verklaring heeft afgelegd, die door iedereen als belangwekkend wordt beschouwd en volgens welke de consideransen van het voorstel van resolutie van de heren Desmarets en Talbot absoluut noodzakelijk zijn voor de goede werking van de culturele autonomie. Nu wordt in de resolutie van de Senaat van die verantwoording helemaal geen gewag meer gemaakt. Hoe staat de Eerste Minister dat tegenover deze resolutie ?

De Eerste Minister antwoordt dat hij trouw blijft aan de opvatting die hij daags voordien heeft bekendgemaakt. Hij meent dat de Senaat hem gelijk gegeven heeft, aangezien deze van mening is dat, zodra het Parlement zich heeft uitgesproken, geen rekening meer moet worden gehouden met het advies van de Raad van State.

Een lid merkt op dat die opvatting verdedigbaar zou zijn indien de Senaat niet had verwezen naar artikel 11 van de wet van 3 juli 1971.

Un membre fait remarquer la façon désordonnée dont les travaux sont menés. Il demande qu'à l'avenir, en cas d'application de l'article 11 de la loi du 3 juillet 1971 relative à la répartition des membres des Chambres législatives en groupes linguistiques et portant diverses dispositions relatives aux conseils culturels pour la communauté culturelle française et pour la communauté culturelle néerlandaise, la Chambre saisie soit désignée clairement.

Le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur néerlandais) reconnaît que la résolution constitue une innovation. Aucun règlement n'existe à ce sujet ni à la Chambre, ni au Sénat. Les commissions du règlement devraient prendre une décision en la matière.

Un membre fait remarquer que la résolution du Sénat a le mérite d'être claire.

Elle ne contient plus d'allusion à la compétence du Conseil d'Etat mais elle ne répond pas aux questions posées, notamment en ce qui concerne le tourisme.

C'est la raison pour laquelle il s'en tiendra à sa décision de la veille et ne votera pas la résolution.

Un autre membre rejoint l'opinion du précédent intervenant. Il constate que si le dispositif est le même dans les deux résolutions, les motivations sont différentes et il se demande si le travail qu'a entraîné le texte déposé à la Chambre a été utile.

Si la commission de la Chambre apportait certaines modifications, la proposition serait-elle renvoyée au Sénat ?

De la réponse du Gouvernement découlera la nécessité de continuer ou non la discussion.

Le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur néerlandais) signale que le Sénat n'a pas voulu se prononcer sur le problème de la compétence du Conseil d'Etat.

Le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur français) déclare que le sénateur Hambye, rapporteur, lui a signalé que le Sénat avait considéré les motivations et le dispositif comme formant un tout indissociable.

Le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur néerlandais) fait observer que seule une décision des Chambres peut prévaloir sur l'avis du Conseil d'Etat et permettre au Conseil culturel d'adopter la disposition contestée.

Un membre demande quelle procédure sera utilisée à la Chambre et quelle proposition de résolution lui sera soumise.

Le président propose de laisser trancher cette difficulté par la Chambre elle-même, qui sera saisie des deux propositions.

Un membre marque son accord sur cette formule. Si un texte est choisi et adopté en séance publique, l'autre deviendra sans objet.

Un membre souligne que le Premier Ministre a fait, la veille, une déclaration politique que chacun s'était accordé à trouver importante, et selon laquelle les considérants de la proposition de résolution de MM. Desmarets et Talbot se révélaient absolument nécessaires au bon fonctionnement de l'autonomie culturelle. Or, la résolution du Sénat fait table rase de ces justificatifs. Quelle est dès lors l'attitude du Premier Ministre face à cette résolution ?

Le Premier Ministre répond qu'il reste fidèle à l'opinion qu'il a émise la veille. Il estime que le Sénat lui a donné raison; en effet, celui-ci affirme que dès que le Parlement s'est prononcé, il ne faut plus tenir compte de l'avis du Conseil d'Etat.

Selon un membre, cette opinion serait défendable si le Sénat n'avait pas fait allusion à l'article 11 de la loi précitée du 3 juillet 1971.

Een lid wijst erop dat zijn fractie niet twijfelt aan de rechtsgelijkheid van de aan de gang zijnde procedure en dan ook ja zal stemmen.

In antwoord op een lid herinnert de Minister voor de Hervorming der Instellingen (Franse sector) eraan dat de bevoegdheid van de cultuurraden door het Parlement bij de uitwerking der begrotingen wordt vastgesteld.

Van dat ogenblik af kan het volledige pakket niet meer worden gewijzigd.

Een lid legt er de nadruk op dat de in de Senaat aangenomen motie een antwoord geeft op de verschillende naar voren gebrachte bezwaren en hij voegt eraan toe dat « geen afbreuk mag worden gedaan aan de budgettaire voorrechten van het Parlement ».

Een lid beroept zich op § 196 van het werk van senator de Stexhe met betrekking tot de « Grondwetsherziening », waarin volgens hem de bevoegdheid van de Raad van State op zeer duidelijke wijze wordt bevestigd.

Hij is de mening toegedaan dat de Minister voor de Hervorming der Instellingen (Franse sector) een nieuw argument hanteert, dat beantwoordt aan een visie op de culturele autonomie welke verschilt van die welke de Eerste Minister voorheen verdedigde.

In verband met de aanhaling uit het werk van de heer de Stexhe wijst een lid erop dat die auteur tijdens de vergadering van de Senaat van daags tevoren verklaard heeft dat de raadpleging van de Raad van State een vergissing was, die op verzoek van de oppositie begaan werd. Hij heeft er duidelijk op gewezen dat men, aangezien het Parlement de voor de cultuurraden bestemde kredieten reeds had verdeeld, aan de Raad van State geen advies kon vragen over een door het Parlement genomen beslissing.

Een lid antwoordt dat er een verschil bestaat tussen de aanvaarding van de principiële bevoegdheid en de aanvaarding van een bepaald specifiek advies.

In verband met artikel 12.43 vraagt hetzelfde lid uitleg betreffende het standpunt van de Regering inzake het medische schooltoezicht. In dat verband haalt hij het advies aan dat de afdeling wetgeving van de Raad van State daarentrent heeft uitgebracht :

« De begroting van Culturele Zaken voor 1974 (decreet van 7 augustus 1974, *Belgisch Staatsblad* van 1 oktober 1974) bevatte een dergelijk artikel niet.

Dit eerste amendement zou slechts een grondslag kunnen vinden in artikel 59bis van de Grondwet. Derhalve moet men aan de hand van die bepaling onderzoeken of de Cultuurraad bevoegd is.

Luidens artikel 2 van de wet van 21 maart 1964 wordt de opdracht van de medische schoolinspectie als volgt omschreven :

§ 1. Het medisch schooltoezicht heeft tot doel :

1° bij de leerlingen :

a) lichamelijke of geestelijke onvolwaardigheid op te sporen;

b) besmettelijke ziekten op te sporen door de regelmatige en systematische controle van hun gezondheidstoestand;

2° bij de leden van het personeel : mogelijke oorzaken van besmetting op te sporen;

3° bij de leerlingen en bij de leden van het personeel : de profylactische maatregelen die aangewezen zijn om de verspreiding van besmettelijke ziekten te vermijden.

§ 2. Het medisch schooltoezicht heeft bovendien als opdracht :

Un membre signale que son groupe votera affirmativement car il n'a pas de doute quant à la validité de la procédure en cours.

En réponse à un membre, le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur français) rappelle que la compétence des conseils culturels est fixée par le Parlement lors de l'élaboration des budgets.

A partir de ce moment, l'enveloppe globale ne peut plus être modifiée.

Un membre souligne que la résolution adoptée par le Sénat apporte une réponse aux différentes objections qui sont soulevées, et il ajoute que l'on ne peut pas porter atteinte aux prérogatives budgétaires du Parlement.

Un membre invoque le § 196 de l'ouvrage du sénateur de Stexhe sur la « Revision de la Constitution » qui, selon lui, confirme de façon très nette la compétence du Conseil d'Etat qui est mise en cause.

L'intervenant estime que le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur français) utilise un argument nouveau qui s'inscrit dans une philosophie de l'autonomie culturelle différente de celle que le Premier Ministre défendait précédemment.

Au sujet de la citation faite de l'ouvrage de M. de Stexhe, un membre signale que celui-ci, au cours de la séance de la veille du Sénat, a déclaré que la consultation du Conseil d'Etat avait été une erreur commise à la demande de l'opposition. Il a clairement précisé que, le Parlement ayant déjà réparti les crédits destinés aux conseils culturels, l'on ne pouvait demander au Conseil d'Etat un avis sur une décision prise par le Parlement.

Un membre répond qu'il y a une différence entre l'acceptation de la compétence de principe et l'acceptation de tel ou tel avis spécifique.

A propos de l'article 12.43, le même membre demande des explications en ce qui concerne la position du Gouvernement en matière d'inspection médicale scolaire. Il cite l'avis donné à ce propos par la section de législation du Conseil d'Etat :

« Le budget des affaires culturelles pour 1974 (décret du 7 août 1974, *Moniteur belge* du 1er octobre 1974) ne comportait pas pareil article.

Ce premier amendement ne pourrait trouver de fondement que dans l'article 59bis de la Constitution. C'est à la lumière de cette disposition qu'il faut rechercher si le Conseil culturel est compétent.

Aux termes de l'article 2 de la loi du 21 mars 1964, la mission de l'inspection médicale scolaire est définie comme suit :

§ 1er. L'inspection médicale scolaire comprend :

1° pour les élèves :

a) le dépistage des déficiences physiques ou mentales;

b) le dépistage des maladies transmissibles, par le contrôle régulier et systématique de leur état de santé;

2° pour les membres du personnel : le dépistage des sources possibles de contamination;

3° pour les élèves et pour les membres du personnel : les mesures de prophylaxie qui s'imposent pour éviter la propagation des maladies transmissibles.

§ 2. L'inspection médicale scolaire a, en outre, pour mission :

1° mede te werken aan het opmaken van statistieken betreffende de gezondheids- en ziekte-toestand van de leerlingen alsmede aan de onderzoekingen welke daarmede verband houden;

2° de toestand van de gebouwen, de lokalen en het schoolmaterieel te verbeteren uit het oogpunt van de hygiëne en de sanering.

Artikel 59bis, § 2, 2°, van de Grondwet verleent aan de Cultuurraden bevoegdheid inzake onderwijs, met uitsluiting van wat betrekking heeft op de schoolvrede, de leerplicht, de onderwijsstructuren, de diploma's, de toelagen, de wedden, de schoolbevolkingsnormen.

Bij nader onderzoek blijkt de medische schoolinspectie een dubbel doel na te streven :

1° Uitgaande van de schoolplicht, in gemakkelijke omstandigheden de controle mogelijk maken van de gezondheidstoestand van de jongste dagen van de bevolking ten einde ze tegen ziekte te beschermen en fysische en mentale gebreken verhelpen die zij kunnen vertonen, en daardoor het nemen van algemene profylactische maatregelen vergemakkelijken die aangewezen zijn om de verspreiding van besmettelijke ziekten te voorkomen.

2° Instaan voor de sanitaire organisatie van de onderwijsinrichtingen.

De materie houdt dus voor een gedeelte verband met de volksgezondheid en voor een gedeelte met de structuren van het onderwijs. Nochtans zijn verschillende aspecten zo nauw met elkaar verbonden dat het ondenkbaar is de desbetreffende kredieten over de nationale en de culturele begroting te verdelen.

Ingevolge het grote belang van het aspect « volksgezondheid » bij de organisatie van het medisch schooltoezicht mogen de voor zijn werking noodzakelijke kredieten niet worden uitgetrokken op de culturele begroting, doch zij moeten voorkomen in de begroting die, eventueel na advies van de gewestraden, bij toepassing van artikel 4, 5°, van de wet van 1 augustus 1974 betreffende het beleid inzake hygiëne en volksgezondheid, door de Wetgevende Kamers wordt goedgekeurd. »

Een lid onderstreept dat juist de amendementen van de Regering betwisting hebben doen ontstaan en hij vraagt zich af hoe men, na gedurende drie of vier budgettaire dienstjaren te hebben gezegd dat de medische schoolinspectie niet onder de bevoegdheid van de cultuurraden viel, in 1975 het tegenovergestelde kan beweren.

Een lid is van gevoelen dat het gaat om de toepassing van het politieke compromis van maart 1975 en dat het volstaat dat compromis te bevestigen. Een ander lid betreurt dat bedoeld compromis onder juridische argumenten is bedolven. Een derde lid herinnert eraan dat de resolutie geen voorschrift aan het adres van de cultuurraad inhoudt, maar dat zij gewoon de mogelijkheid opent om het advies van de Raad van State naast zich neer te leggen.

Een lid aanvaardt dat men de juridische argumenten over het hoofd ziet, maar is toch van oordeel dat zulks gevaarlijk en anti-democratisch is. Aan het recht voorbijgaan en zich beperken tot een loutere politieke beslissing is een eerste stap op een zeer glibberige helling. Bovendien zou de louter politieke beslissing afbreuk doen aan de culturele autonomie, hetgeen hij ten zeerste betreurt.

Een lid acht het overdreven dat men kan verklaren dat het gewoon gaat om de toepassing van een akkoord over de gewestvorming en de cultuuraautonomie en dat men er zich toe beperkt het akkoord in kwestie onveranderd te behouden wanneer de Raad van State dat akkoord onwettelijk verklaart.

1° de collaborer à l'établissement de statistiques concernant l'état de santé et de morbidité des élèves et aux examens y afférents;

2° de promouvoir les conditions d'hygiène et de salubrité des bâtiments, des locaux et du matériel scolaire.

L'article 59bis, § 2, 2°, de la Constitution attribue aux conseils culturels les matières relatives à l'enseignement, à l'exclusion de ce qui a trait à la paix scolaire, à l'obligation scolaire, aux structures de l'enseignement, aux diplômes, aux traitements, aux normes de population scolaire.

A l'analyse, l'inspection médicale scolaire apparaît comme poursuivant un double but :

1° grâce à la fréquentation scolaire obligatoire, permettre le contrôle, dans des conditions aisées, de l'état de santé des jeunes couches de la population en vue de les préserver de la maladie et de remédier aux déficiences physiques et mentales dont elles peuvent être l'objet et par là de faciliter la prise des mesures générales de prophylaxie qui s'imposeraient pour éviter la propagation des maladies transmissibles;

2° assurer l'organisation sanitaire des établissements d'enseignement.

La matière se rattache donc pour partie à la santé publique et pour partie aux structures de l'enseignement. Cependant, ces différents aspects sont tellement liés entre eux qu'il n'est pas concevable que les crédits qui les concernent puissent être répartis entre le budget national et le budget culturel.

En raison de la prépondérance des préoccupations relatives à la santé publique dans l'organisation de l'inspection médicale scolaire, les crédits nécessaires au fonctionnement de celle-ci ne peuvent dès lors figurer au budget culturel mais doivent trouver leur place dans le budget voté par les Chambres législatives, éventuellement après avis des conseils régionaux, en application de l'article 4, 5°, de la loi du 1er août 1974 qui vise la politique d'hygiène et de santé publique. »

Un commissaire souligne que ce sont les amendements du Gouvernement qui ont provoqué la controverse et il se demande comment, après avoir prétendu pendant trois ou quatre exercices budgétaires, que l'inspection médicale scolaire n'était pas de la compétence des conseils culturels, l'on pouvait affirmer le contraire en 1975.

Un membre estime qu'il s'agit de l'application de l'arbitrage politique de mars 1975 et qu'il suffit de le confirmer; un autre regrette que cet arbitrage ait été dissimulé sous des arguments juridiques; un troisième rappelle que la résolution ne constitue pas une injonction à l'égard du Conseil culturel, mais qu'elle assure simplement à ce dernier la possibilité de passer outre à l'avis du Conseil d'Etat.

Un commissaire admet que les arguments juridiques soient négligés mais estime cependant que c'est dangereux et antidémocratique. Passer outre au droit et se limiter à une décision purement politique est un premier pas sur une pente dangereuse. En outre, la décision purement politique porterait atteinte à l'autonomie culturelle, ce qu'il déplore vivement.

Un membre trouve extraordinaire que l'on puisse déclarer qu'il s'agit simplement d'appliquer un accord sur la régionalisation et la culturalisation et que, lorsque le Conseil d'Etat déclare cet accord illégal, on se borne à déclarer que cet accord est maintenu.

Spreker vraagt de Eerste Minister hoe het mogelijk is dat hij geen rekening houdt met de wet van 1 augustus 1974 tot oprichting van gewestelijke instellingen ter voorbereiding naar de toepassing van artikel 107^{quater} van de Grondwet hoewel hij vorige week nog bevestigde dat de Regering ter zake de regeringsverklaring nauwgezet zou naleven.

Een lid is het met die opvatting niet eens, want het advies van de Raad van State verwijst niet naar voornoemde wet van 1 augustus 1974. De Regering verwijst trouwens ten onrechte naar die wet. Er moet naar de wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de cultuurraden voor de Nederlandse cultuurgemeenschap en voor de Franse cultuurgemeenschap worden verwezen.

De Eerste Minister herinnert eraan dat het Rekenhof opmerkingen had gemaakt en dat men dientengevolge sommige materies naar de gewestraden en naar de cultuurraden had overgeheveld. De cultuurautonomie kan slechts stapsgewijze tot stand komen. Zijns insziens is de medische schoolinspectie een materie die onder de bevoegdheid van de cultuurraden moeten vallen.

Hij ziet geen tegenstrijdigheid tussen de bepalingen betreffende de culturele autonomie en die betreffende de voorlopige gewestvorming.

Een lid constateert dat men niet alleen nieuwe materies aan de bevoegdheid van de cultuurraden wil toevertrouwen, maar dat men er ook wil aan onttrekken, wat in strijd is met de wet van 21 juli 1971.

De Eerste Minister antwoordt te begrijpen dat sommigen deze toestand betreuren, maar hij wijst erop dat het Parlement aldus heeft beslist.

De Minister voor Hervorming der Instellingen (Franse sector) merkt op dat het soms moeilijk is te bepalen of de ene of de andere materie onder de bevoegdheid van het Parlement of van de Cultuurraad valt. Er bestaan gevallen die moeilijk te bepalen zijn.

Het Parlement dient terzake de rol van schoolrechter te vervullen, niet de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Door de heren Baert en Dehousse wordt een amendement ingediend, dat ertoe strekt in de tekst van het beschikkend gedeelte van het voorstel van resolutie artikel 12.47 (sector Volksgezondheid en Gezin) en de artikelen 12.60, 63.60 en 73.60 (sector Landbouw) weg te laten. Dat amendement wordt als volgt verantwoord :

Krachtens artikel 11 van voornoemde wet van 3 juli 1971 is er geen resolutie van de Wetgevende Kamers nodig wanneer de afdeling wetgeving van de Raad van State van oordeel is dat de Cultuurraad bevoegd is.

Dit amendement wordt verworpen met 14 tegen 8 stemmen en 1 onthouding.

Een lid vraagt dat in het rapport zou worden geacteerd dat hij voorbehoud maakt in verband met de opvatting van de Senaat, luidens welke het beschikkend gedeelte en de consideransen van de resolutie een geheel vormen en als een geheel zouden moeten worden aangenomen.

Vervolgens wordt het voorstel van resolutie aangenomen met 14 tegen 8 stemmen en 1 onthouding.

Een lid geeft als reden voor zijn onthouding op dat de manier van werken slecht is en dat de Nederlandse tekst ontbreekt.

Het verslag wordt goedgekeurd met 14 stemmen en 8 onthoudingen.

De Verslaggever,

R. BEAUTHIER.

De Voorzitter,

L. REMACLE.

Le même membre demande au Premier Ministre comment il est possible qu'il ne tienne pas compte de la loi du 1er août 1974 créant des institutions régionales à titre préparatoire à l'application de l'article 107^{quater} de la Constitution, alors qu'il a affirmé la semaine précédente que le Gouvernement respecterait scrupuleusement la déclaration gouvernementale en cette matière.

Un membre déclare ne pas approuver cette déclaration, car l'avis du Conseil d'Etat ne se réfère pas à la loi précitée du 1er août 1974. D'ailleurs, le Gouvernement se réfère erronément à cette loi; c'est celle du 21 juillet 1971 relative à la compétence et au fonctionnement des conseils pour la communauté culturelle française et pour la communauté culturelle néerlandaise qui doit être invoquée.

Le Premier Ministre rappelle que la Cour des comptes ayant fait des observations, on a procédé à la régionalisation et à la culturalisation de certaines matières. L'autonomie culturelle ne peut être réalisée que progressivement. A son avis, l'inspection médicale scolaire est une matière à culturaliser.

Il n'aperçoit pas de contradiction entre les dispositions relatives à l'autonomie culturelle et celles concernant la régionalisation provisoire.

Un membre constate qu'il ne s'agit pas d'ajouter seulement de nouvelles matières à la compétence des conseils culturels, mais également d'en retirer, ce qui est contraire à la loi précitée du 21 juillet 1971.

Le Premier Ministre réplique qu'il comprend que d'aucuns regrettent cette situation, mais il rappelle que le Parlement en a ainsi décidé.

Le Ministre de la Réforme des Institutions (secteur français) fait remarquer qu'il est parfois difficile de déterminer si tel ou tel objet relève de la compétence nationale ou culturelle. Il existe des matières difficiles à délimiter.

L'arbitre doit être le Parlement et non la section de législation du Conseil d'Etat.

Un amendement est déposé par MM. Baert et Dehousse tendant à supprimer dans le texte du dispositif de la proposition de résolution, l'article 12.47 (secteur Santé publique et Famille) et les articles 12.60, 63.60 et 73.60 (secteur de l'Agriculture). Cet amendement est justifié comme suit :

Une résolution des Chambres législatives, adoptée en vertu de l'article 11 de la loi du 3 juillet 1971, n'est pas nécessaire quand la section de législation du Conseil d'Etat est d'avis que le Conseil culturel est compétent.

Cet amendement est repoussé par 14 voix contre 8 et une abstention.

Un membre demande que soient actées dans le rapport les réserves qu'il formule quant à la thèse du Sénat selon laquelle le dispositif de la résolution et les considérants forment un tout et devraient être adoptés ensemble.

La proposition de résolution est ensuite adoptée par 14 voix contre 8 et une abstention.

Un membre justifie son abstention en invoquant la mauvaise méthode de travail et l'absence de texte néerlandais.

La rapport est adopté par 14 voix et 8 abstentions.

Le Rapporteur,

R. BEAUTHIER.

Le Président,

L. REMACLE.